

הכרת טובה

ג'וזף ג'קובס (1854 - 1916)

הלך פעם אדם דרך יער ופתאום ראה משהו כמו חבל שחור, עבה מאוד, מתגלגל תחת אבן. מסוקרן גלגל את האבן ואז יצא משם נחש שחור גדול. "איזה מזל" אמר הנחש "שלושה ימים הייתי תפוס תחת האבן הזו ולא הצלחתי להשתחרר. אני רעב מאוד. ומאחר שאין שום טרף בסביבה אני מוכרח לאכול אותך".

"אבל הרי אני הצלתי אותך" אמר האיש "איזו הכרת טובה זו. לו לא אני, לא היית מעולם משתחרר מהאבן".

"זה לא העניין" ענה הנחש "הדבר החשוב ביותר בחיים הוא שמירה על חייך. כל אחד יגיד לך זאת." "שאל את מי שתרצה ויגידו לך" אמר האיש "כל אחד חייב הכרת טובה אם מצילים אותו. זה הכלל החשוב בחברה".

"אבל אם אמות עכשיו מרעב הרי שלא הצלת את

חיי" אמר הנחש.

"הצלתי אותך, ואתה צריך עכשיו רק להמתין עד

שתמצא משהו לאכול".

"ובינתיים אמות כאן ביער. אז מה תועלת מזה

ששחררת אותי".

והם המשיכו להתווכח מה חשוב יותר, הכרת טובה או שמירה על החיים ולא הצליחו להגיע לעמק השווה.

"אגיד לך מה לנעשה" אמר בסוף הנחש "נשאל את הייצור הראשון שיעבור כאן, ונחליט לפי דעתו." "אבל לא אוכל להפקיד את חיי בידי זר שיזדמן ראשון" ענה האיש.

"אז נחכה שיבואו שניים".

"ואם דעתם תהיה שונה זו מזו?"

"טוב" אמר הנחש "בבית משפט יושבים שלושה שופטים. גם אנחנו נחכה לשלושה. נחליט לפי הרוב".

כך הם סיכמו וחיכו לעוברי אורח.

כעבור זמן עבר שם סוס זקן והם שאלו את דעתו. האם הכרת טובה חשובה משמירת חיים, שאלו.

"אינני חושב כך" ענה הסוס "הנה, עמלתי אצל בעל הבית שלי במשך שנים עד שלא יכולתי לעבוד יותר. ואז הבוקר שמעתי איך אמר לאישתו שאני לא מביא לו כבר כל תועלת והוא רוצה למכור אותי לפושט עורות, לקבל לפחות כמה פרוטות עבור העור והפרסות. אז ברחתי משם כדי לשמור על חיי. אינני יודע מה שווה הכרת טובה"

הסתבר שהסוס מצדד בדעתו של הנחש, אזי הם חיכו לעובר אורח הבא. כעבור זמן הופיע כלב זקן, חצי עיוור וצולע ברגל אחת. הם שאלו גם אותו.

"ראו" אמר הכלב "רק הבוקר בעלי זרק אותי מהבית. חמש-עשרה שנה שירתתי אותו בנאמנות ועכשיו חבל היה לו לתת לי פרוסת לחם לארוחת בוקר, כי אין לו כבר כל תועלת בי. לא, איש לא פועל מתוך הכרת טובה."

"שמענו כבר מספיק" אמר הנחש "שני קולות לזכותי. אין צורך לחכות לשלישי. גם הוא בוודאי יחליט שהצדק אתי, וגם אם לא, הרי הרוב הוא לצדי."

"לא, לא" אמר האיש "הסכמנו ונמתין לשלישי. אולי

הוא ישכנע את האחרים ואז חיי ינצלו."

והם חכו וחיכו עד שבא לשם שועל. הם עצרו אותו ושאלו לדעתו בעניין. השועל התיישב וגירד את אוזנו. "זו שאלה קשה" אמר "צריך לשקול אותה היטב."

ואחר כך התקרב לאיש ושאל בלחש "מה תיתן לי אם אציל את חיירך?"

"יש לי בבית שני אווזים שמנים" ענה האיש גם הוא בלחש "תקבל אותם."

"טוב" אמר השועל בקול "קודם הייתי רוצה לדעת את פרטי המקרה. אז הבנתי שהאיש הזה שכב תחת האבן והנחש.."

"לא, לא" קראו הסוס, הכלב והנחש "זה היה להפך."

"אהא, הבנתי. האבן התגלגלה והאיש ישב עליה ואז.."

"לא!" קראו כולם "כמה אתה טיפש. זה בכלל לא כך היה."

"אתם צודקים. אני סתם טיפש, אבל לא הסברתם לי את העניין בדיוק. לא הבנתי כנראה מה קרה."

"אראה לך" אמר הנחש שסבלנותו פקע. הוא זחל חזרה תחת האבן, והתפתל שם עד שהאבן התיישבה עליו והוא שוב לא יכול היה לצאת. "ככה זה היה" אמר.

"וכך זה גם יישאר" אמר השועל. הוא החזיק את כף ידו של האיש והם הלכו משם ביחד, עם הסוס והכלב אחריהם.

"ועכשיו האווזים" אמר השועל, כשהתקרבו לביתו של האיש.

"אלך הביתה ואכין אותם בשבילך" אמר האיש. הוא הלך הביתה וסיפר הכל לאישתו.

"אבל חבל על האווזים" אמרה "אכין משהו טוב יותר בשביל השועל" אמרה, וחזרה אליו עם שק גדול ומנופח.

נתן האיש את השק לשועל וזה שם אותו על הכתף והביא למאורה שלו. שם הכין אש גדולה והתכוון לשחוט את האווזים לארוחה שמנה. אבל ברגע שפתח את השק קפצו ממנו שני כלבים גדולים, וטרפו אותו.

כך זה עם הכרת טובה.